

altsaa maaffee først om lang Tid, naar den særlige Forfatning skulde indføres, vilde være at tage Bestemmelse. Det vilde dog, for at tage et Exempel, efter min Mening være umuligt nu at tage en grundet Bestemmelse om Størrelsen af det aarlige Tilskud, som Rigsdagen vil give, naar en særlig Forfatning virkelig indføres deroppe; det er, som sagt, kun eksempelvis, at jeg tillader mig at nævne dette. Det har aldrig været Regjeringens Tanke at lade det Althinget forelagte Forslag om Islands forfatningsmæssige Stilling i Riget endelig emanere som selvstændig Lov, uden at denne samtidig ledsagedes af en anden Lov om Islands særlige Forfatning, og jeg tillader mig at troe, at den ærede Talers modsatte Opfattelse af Regjeringens Hensigt tildeels berøber paa nogen Misforstaaelse af Uttringer, der i saa Henseende indeholdes i Motiverne til det Althinget sidst forelagte Udkast. Som Regjeringen udtalte sig ligesoverfor Althinget ved ifjor at forelægge det tvende forskellige Udkast, var Situationen jo imidlertid den, at Regjeringen maatte gaae ud fra, at Althinget med Beredvillighed vilde modtage den det tilbudte Frihed og Selvstændighed, og at den altsaa tillige maatte gaae ud fra, at det kunde ventes, at den særlige Forfatning vilde blive indført snarest muligt, og at der da ogsaa samtidig maatte gives en anden Lov om Islands forfatningsmæssige Stilling i Riget. Betydningen af de Udtalelser, der i saa Henseende bleve rettede til Althinget, var derfor ogsaa kun den, at indskrænke Althinget, at dets Indflydelse paa denne sidste Sag, nemlig Forslaget til Lov om Islands forfatningsmæssige Stilling i Riget, var endnu mindre og svagere og endnu mere blot raadgivende end med Hensyn til den anden Sag, den særlige Forfatnings sag, og at Althinget hverken var berettiget til at vente eller maatte vente, at Spørgsmaalet om, hvorledes Islands forfatningsmæssige Stilling i Riget skulde ordnes, naar det fik Raadighed over sine særlige Anliggender, oftere vilde komme for samme,

men at Regjeringen maatte forbeholde sig i Forening med Rigsdagen nærmere at fastsætte Ordningen i saa Henseende, naar først den særlige Forfatning var givet. Det berøber altsaa ogsaa paa en Misforstaaelse — men skjøndt jeg i dette Dieblit ikke erindrer, hvilke Udtryk der er brugte i den af det ærede Medlem omtalte Skrivelse til Folkethinget —, naar det ærede Medlem deraf troede at kunne slutte, at det noget Dieblit skulde have været Regjeringens Tanke at lade det ene Forslag emanere som definitiv Lov uden samtidig med det andet. Noget Andet vilde det jo være, hvorvidt man skulde lade det udkomme som en Fremtidslov, saaledes som den ærede Taler her har bragt i Forslag, men ogsaa dette er dog Noget, som jeg paa ingen Maade kan tilraade eller anbefale.

Der er efter denne min Betragtning af Sagen ikke nogen Anledning for mig til at gaae ind paa Realiteten af det ærede Medlems Forslag. Jeg skal derfor kun i saa Henseende fremhæve, at jeg ganske vist er uenig med ham i de tre Punkter af Realiteten, som han særlig omtalte, nemlig deels med Hensyn til Spørgsmaalet om Ordningen af det ministerielle Ansvar, deels med Hensyn til Spørgsmaalet om Islands Stilling til Høiesteret, eller rettere med Hensyn til, hvor Bestemmelserne om disse tvende Punkter skal indføres, og deels endelig med Hensyn til det hensigtsmæssige og politisk Rigtige i nu at gjøre det een gang for alle muligt, at den her foreslaaede Lov skulde kunne komme til fuld Kraft og Gyldighed, inden Rigsdagen fik at vide, hvorledes den særlige islandske Forfatning kom til at see ud. Jeg er, som sagt, aldeles uenig med det ærede Medlem heri, men jeg skal ikke gaae nærmere ind derpaa, da det fremdeles er Regjeringens Mening ikke selv at ville forelægge noget Lovforslag — idetmindste ikke i indværende Session — om Islands forfatningsmæssige Stilling i Riget, og da Regjeringen selvfølgelig endnu mindre kan være villig til at mod-